

DE MAMA'S & DE PAPA'S

GAY STELLEN VERTELLEN OVER DE EXTRA HOBBELS DIE JE MOET NEMEN OM JE KINDERWENS TE LATEN UITKOMEN. MAAR ALS DAT TRAJECT ACHTER DE RUG IS, DAN HEB JE OOK WAT.

JOLIJN (33, LINKS) EN SUSAN (33) ZIJN ZES JAAR SAMEN. ZE KREGEN HUN DOCHTER NIKKI (1) VIA EEN ONBEKENDE DONOR VAN DE SPERMABANK IN HET AMC IN AMSTERDAM.

EEN ONBEKENDE

Jolijn: “We begonnen onbewust de mannen in onze omgeving te screenen. Een vriend van ons zei uit zichzelf: ‘Ik help jullie. En ik hoef niets met het kindje te maken te hebben.’ Heel lief, maar je weet niet zeker of hij er straks nog zo over denkt. Misschien krijgt hij vadergevoelens? Het voordeel van een bekende is dat je kind de donor zal kennen, maar tegelijkertijd ga je ook een *commitment* aan. Het voelde voor mij alsof je gaat trouwen met iemand die je niet goed genoeg kent. Na lang wikken en wegen kozen we toch voor een onbekende zaaddonor. Sinds 2004 is een donor volgens de wet verplicht zijn gegevens achter te laten, zodat een kind later kan achterhalen wie hij is. Een man die dit accepteert, kan toch niet anders dan een aardig mens zijn?”

HEFTIG EN RAAR

“Ik wilde graag dat ons kind aan mij verwant zou zijn. Suus had die behoefte niet, zij is het type niet om een kind te dragen, dus dat kwam goed uit. De procedure van kunstmatige inseminatie is best heftig en raar. Je moet op de dag van de eisprong bellen en dan kun je 's middags meteen terecht voor de inseminatie. ‘Suus!

Er zit zaad in me!’ riep ik de eerste keer lachend. Toen de zwangerschapstest na de derde poging aangaf dat ik zwanger was, vlogen we elkaar om de hals. De zwangerschap in het begin geheim houden, vonden we moeilijk. Onze vrienden waren zo lief en betrokken bij het proces en vroegen natuurlijk vaak hoe het ging. Ik zou mijn hetero vrienden nooit vragen wanneer ze met elkaar het bed in duiken om zwanger te worden.”

LIEVE DONOR

“Het advies van de psycholoog in het ziekenhuis was om Nikki zo jong mogelijk te vertellen hoe het zit. Toen ze net was geboren, zeiden we al zachtjes tegen haar: ‘We zijn zo blij dat je er bent en dat komt door je lieve donor.’ Aan haar oudere neefje en nichtje hebben we verteld: ‘Nikki heeft twee mama’s. Ze heeft geen papa, maar een donor.’ Mensen vragen weleens: ‘Wanneer zou Nikki op zoek mogen naar haar vader?’ Maar Nikki heeft geen vader. Dat klinkt misschien hard, maar zo is het. Een vader is een man die een kind opvoedt, en zo iemand heeft Nikki niet. Het liefst willen we nog een kind. Ik zou dan weer zwanger worden van dezelfde donor. Voor Nikki lijkt het ons extra leuk als ze een ‘vol’ zusje of broertje krijgt.”

'SUUS, ER ZIT
ZAAD IN ME!'
RIEP IK
NA DE EERSTE
INSEMINATIE'

JORIS: 'SOMS DENK IK: DOEN WE HIER WEL GOED AAN?'

STAPELS ROZE

Joris: "Ik weet dat er mensen zijn die het zielig vinden als een kind met twee vaders opgroeit. Maar ons gezinsleven is niet anders dan dat van heterostellen. Hier zit 's avonds ook de tafel onder de macaroni en we hebben stapels roze was omdat onze dochter van prinsessenkleden houdt. Af en toe denk ik: hoe is het voor onze kinderen om op te groeien in deze situatie? Doen we het wel goed? Maar als ik zie hoeveel lol ze hebben en hoeveel liefde we ze kunnen geven, kan me niet voorstellen dat we hier verkeerd aan doen."

VEERTIGER

"We wilden allebei graag vader worden en toen Marc bijna veertig was, besloten we serieuze stappen te zetten. We dachten eerst aan adoptie, maar hadden geen zin in de tussenkomst van instanties. We vonden het ook wrang dat iemand dan zou komen bepalen of wij geschikte ouders zouden zijn. We besloten uit te wijken naar Amerika voor het zogeheten hoogtechnologisch draagmoederschap: de bevruchte eicel van mevrouw A wordt ingebracht bij mevrouw B, het is daar een business waar vraag en aanbod bij elkaar worden gebracht. Er werd een psychologisch profiel van ons gemaakt en vervolgens werd gezocht naar een match. Met de draagster klikte het direct, maar de eiceldonor hebben we nooit ontmoet. Zij blijft anoniem tenzij er sprake is van ziektes."

PAARDENSTAART

"Grotere kinderen op het kinderdagverblijf vragen weleens: 'Hebben Lola en Flint geen mama?' Dan zeggen we: 'Lola en Flint hebben twee papa's, gaaf hè?' Zodra onze kinderen zelf met dat soort vragen komen, zullen we er geen mysterie van maken. Duidelijkheid is belangrijk, en we proberen twee open, vrije en zelfverzekerde mensjes van ze te maken. Marc en ik hebben geen duidelijke mannen- en vrouwenrol in onze relatie. Maar ik merk dat ik vaker met ze knutsel, terwijl hij wat ruiger met ze speelt. De perfecte paardenstaart kunnen we allebei nog niet maken."

MARC IS ACTIEF IN DE STICHTING MEERDANGEWENST.NL

JOLIJN (33) EN SUSAN (33) ZIJN ZES JAAR SAMEN. ZE KREGEN HUN DOCHTER NIKKI (1) VIA EEN ONBEKENDE DONOR VAN DE SPERMABANK IN HET AMC IN AMSTERDAM.

'SUUS, ER ZIT ZAAD IN ME!' RIEP IK NA DE EERSTE INSEMINATIE'

EEN ONBEKENDE

Jolijn: "We begonnen onbewust de mannen in onze omgeving te screenen. Een vriend van ons zei uit zichzelf: 'Ik help jullie. En ik hoef niets met het kindje te maken te hebben.' Heel lief, maar je weet niet zeker of hij er straks nog zo over denkt. Misschien krijgt hij vadergevoelens? Het voordeel van een bekende is dat je kind de donor zal kennen, maar tegelijkertijd ga je ook een *commitment* aan. Het voelde voor mij alsof je gaat trouwen met iemand die je niet goed genoeg kent. Na lang wikken en wegen kozen we toch voor een onbe-

kende zaaddonor. Sinds 2004 is een donor volgens de wet verplicht zijn gegevens achter te laten, zodat een kind later kan achterhalen wie hij is. Een man die dit accepteert, kan toch niet anders dan een aardig mens zijn?”

HEFTIG EN RAAR

“Ik wilde graag dat ons kind aan mij verwant zou zijn. Suus had die behoefte niet, zij is het type niet om een kind te dragen, dus dat kwam goed uit. De procedure van kunstmatige inseminatie is best heftig en raar. Je moet op de dag van de eisprong bellen en dan kun je 's middags meteen terecht voor de inseminatie. ‘Suus! Er zit zaad in me!’ riep ik de eerste keer lachend. Toen de zwangerschapstest na de derde poging aangaf dat ik zwanger was, vlogen we elkaar om de hals. De zwangerschap in het begin geheim houden, vonden we moeilijk. Onze vrienden waren zo lief en betrokken bij het proces en vroegen natuurlijk vaak hoe het ging. Ik zou mijn heterovrienden nooit vragen wanneer ze met elkaar het bed in duiken om zwanger te worden.”

LIEVE DONOR

“Het advies van de psycholoog in het ziekenhuis was om Nikki zo jong mogelijk te vertellen hoe het zit. Toen ze net was geboren, zeiden we al zachtjes tegen haar: ‘We zijn zo blij dat je er bent en dat komt door je lieve donor.’ Aan haar oudere neefje en nichtje hebben we verteld: ‘Nikki heeft twee mama’s. Ze heeft geen papa, maar een donor.’ Mensen vragen weleens: ‘Wanneer zou Nikki op zoek mogen naar haar vader?’ Maar Nikki heeft geen vader. Dat klinkt misschien hard, maar zo is het. Een vader is een man die een kind opvoedt, en zo iemand heeft Nikki niet. Het liefst willen we nog een kind. Ik zou dan weer zwanger worden van dezelfde donor. Voor Nikki lijkt het ons extra leuk als ze een ‘vol’ zusje of broertje krijgt.”

JORIS (35, LINKS) & MARC (43) ZIJN ZEVEN JAAR SAMEN. VOOR HUN TWEELING FLINT EN LOLA (2) HADDEN ZE EEN ANONIEME EICELDONOR EN EEN NIET-ANONIEME DRAAG-MOEDER UIT AMERIKA NODIG.

STAPELS ROZE

Joris: "Ik weet dat er mensen zijn die het zielig vinden als een kind met twee vaders opgroeit. Maar ons gezinsleven is niet anders dan dat van heterostellen. Hier zit 's avonds ook de tafel onder de macaroni en we hebben stapels roze was omdat onze dochter van prinsessenkleren houdt. Af en toe denk ik: hoe is het voor onze kinderen om op te groeien in deze situatie? Doen we het wel goed? Maar als ik zie hoeveel lol ze hebben en hoeveel liefde we ze kunnen geven, kan me niet voorstellen dat we hier verkeerd aan doen."

VEERTIGER

"We wilden allebei graag vader worden en toen Marc bijna veertig was, besloten we serieuze stappen te zetten. We dachten eerst aan adoptie, maar hadden geen zin in de tussenkomst van instanties. We vonden het ook wrang dat iemand dan zou komen bepalen of wij geschikte ouders zouden zijn. We besloten uit te wijken naar Amerika voor het zogeheten hoogtechnologisch draagmoederschap: de bevruchte eicel van mevrouw A wordt ingebracht bij mevrouw B, het is daar een business waar vraag en aanbod bij elkaar worden gebracht. Er werd een psychologisch profiel van ons gemaakt en vervolgens werd gezocht naar een match. Met de draagster klikte het direct, maar de eiceldonor hebben we nooit ontmoet. Zij blijft anoniem tenzij er sprake is van ziektes. Van wat het kost, kun je een auto kopen."

PAARDENSTAART

"Grotere kinderen op het kinderdagverblijf vragen weleens: 'Hebben Lola en Flint geen mama?' Dan zeggen we: 'Lola en Flint hebben twee papa's, gaaf hè?' Zodra onze kinderen zelf met dat soort vragen komen, zullen we er geen mysterie van maken. Duidelijkheid is belangrijk, en we proberen twee open, vrije en zelfverzekerde mensjes van ze te maken. Marc en ik hebben geen duidelijke mannen- en vrouwenrol in onze relatie. Maar ik merk dat ik vaker met ze knutsel, terwijl hij wat ruiger met ze speelt. De perfecte paardenstaart kunnen we allebei nog niet maken."

MARC IS ACTIEF IN DE STICHTING MEERDANGEWENST.NL.

JORIS:
'SOMS DENK IK:
DOEN ME HIER NEL
GOED AAN?'

ROOS (31. LINKS) EN PETRA (33) ZIJN VIER JAAR SAMEN. ZOON BRAM IS 1.5 JAAR EN ROOS IS ZWANGER VAN HUN TWEDE KIND. EEN GOEDE VRIEND WAS ZAADDONOR.

STERK SPUL

Roos: “Petra had altijd een kinderwens, ik iets minder. Maar hoe meer we erover praatten, hoe enthousiaster ik werd. We zijn op zoek gegaan naar een bevriende donor. Arno kende ik nog van mijn sportopleiding, hij is iemand bij wie we allebei een goed gevoel hadden. Zijn vrouw verwachtte de derde, dus dat hij sterk zaad had was duidelijk. Kort daarop zaten we met elkaar aan de keukentafel. We waren nerveus. Maar ze hadden onze vraag al verwacht en wisten dat ze ‘ja’ zouden zeggen. Je voelt je rijk als iemand zo iets groots voor je wil doen.”

ZELF DOEN

“Het hele traject had niet relaxter kunnen verlopen. We besloten het ziekenhuis erbuiten te laten en het op eigen houtje te proberen. Zodra Petra vruchtbaar was, belden we Arno: ‘Heb je tijd? Dan komen we eraan.’ Terwijl hij boven ‘aan de gang’ ging, dronken wij thee met zijn vrouw. In de auto terug hield ik het apothekerscupje met zaad warm onder mijn oksel en thuis bracht ik het met een spuit in bij Petra. In twee keer was het raak. Na de 20-weeken-echo vertelden we hem dat het een jongetje zou worden. We wisten dat hij na twee dochters graag een zoon wilde, en vroegen ons af: zal hij dit jongetje misschien moeilijker los kunnen laten? Het blijft een feit dat niemand weet hoe hij zal reageren als het zover is. Het ‘probleem’ loste zich gelukkig vanzelf op, want ook zijn vrouw beviel van een zoon.”

EERLIJK ZEGGEN

“Zodra onze kinderen vragen gaan stellen, zullen we open kaart spelen. Het voordeel is dat ze Arno op verjaardagen zullen zien, dus misschien voelt het extra veilig als ze horen dat hij hun biologische vader is. Of ze hem Arno, papa of papa Arno gaan noemen, zien we wel. Eind december verwachten we ons tweede kind. Er waren acht pogingen nodig voordat ik zwanger was van Arno. Ik ben benieuwd of ik de geboorte van dit kind anders zal beleven dan de geboorte van Bram. Ik weet dat Petra direct zielsveel van Bram hield, terwijl dat gevoel bij mij moest groeien. Een kind op de wereld zetten, moet onbeschrijfelijk bijzonder zijn.”

ROOS:
'MIJN GEVOEL
VOOR BRAM
MOEST GROEIEN
NA ZIJN
GEBORTE'